

Na het recente bloedvergieten in de straten van Bangkok proberen het leger, de regering en de NGO's, academici en media die de kant van de regering gekozen hebben, de feiten over wat gebeurde weg te moffelen.

Zij nu die beweren 'neutraal' te zijn lopen voorop hierin. De grootscheepse censuur die nu uitgeoefend wordt door de overheid en de voortdurende vertekening van de waarheid zijn vergelijkbaar met traangasgranaten, afgevuurd om verwarring te zaaien. Laat we daarom enkele belangrijke feiten in gedachten houden om de situatie te kunnen overzien.

Ten eerste heeft een regering die soldaten, gewapend met M16 machinegeweren, scherpe ammunitie en tanks op een ordelijke, vreedzame demonstratie afstuurt al lang besloten om geweld te gebruiken. Daar valt geen speld tussen te krijgen, ook al waren de soldaten ook uitgerust met schilden en rubberen kogels en vuurden zij in eerste instantie in de lucht. In een situatie zoals die zich voordeed in de straten van Bangkok is het onvermijdelijk dat gespannen soldaten met scherp op burgers zullen schieten - en dit is precies wat er is gebeurd. De mysterieuze anonieme figuren die zijn waargenomen waren geen vereiste voor het geweld. Deze mensen kunnen militaire commando's geweest, of mensen die er opuit waren bloedige repressie uit te lokken. Of een heel andere groep. Wat dan ook, het waren geen leden van de oppositiebeweging National United Front of Democracy Against Dictatorship (UDD): deze organisatie heeft de eigen supporters verschillende keren in toom gehouden. Buitgemaakte wapens zijn door de UDD weggeborgen om te voorkomen dat ze gebruikt worden en in tegenstelling tot het leger werden gevangenen goed behandeld.

Laten we er geen doekjes om winden: wanneer het leger dodelijke oorlogswapens inzet en sluipschutters stationeert op de daken hebben ze al lang besloten burgers te doden. Mitrailleurs en tank dienen toch niet om noodles te maken, toeristen rond te leiden of de weg te repareren! In de meeste beschaafde landen worden demonstraties, terecht of onterecht, ontbonden door de politie en middels massale arrestaties, niet met behulp van oorlogswapens.

De regering van Abhisit en de legerleiding waren vastberaden burgers te doden. Dit is natuurlijk niets nieuws in Thailand. Gedurende de laatste veertig jaar hebben Thaise elites zes maal civiele demonstraties met geweld ontbonden. Vijf van deze bloedbaden vonden plaats in Bangkok: in 1973,

1976, 1992, 2009 en nu opnieuw in 2010. Nummer zes is het bloedbad in Takbai, het zuiden van Thailand, in 2004. Het is de hoogste tijd dat in Thailand democratische waarden en de mensenrechten gerespecteerd worden en er een einde komt aan dergelijk geweld. Schuldige leden van de elite, politici en generaals moeten in het openbaar terechtgesteld worden. De gehele legerleiding moet opstappen en het leger moet drastisch ingeperkt worden wat betreft budget, aantal en invloed. De wet tegen majesteitsschennis en andere inperkingen van de vrijheden moeten afgeschaft worden en spookbeelden van een republiek of communisme moeten niet langer als excuus voor geweld tegen de bevolking gebruikt worden.

De zogenaamd neutrale academici en NGO's, inclusief Focus on the Global South, die beweren dat 'beide kanten' verantwoordelijkheid moeten accepteren voor het bloedvergieten bagatelliseren de verantwoordelijkheid van de regering, van de onderdrukkers. Het is alsof je als een mier gedood wordt door de gigantische poot van een olifant de mier ook verantwoordelijkheid aanwrijft omdat deze op de verkeerde plek was. Aan de ene kant stonden een door het leger gesteunde regering dat met militaire middelen democratisch protest wil smoren. Aan de andere kant stonden duizenden ongewapende, ordelijke demonstranten. Het verschil is duidelijk te zien, tenzij je, hoe weinig enthousiast dan ook, de coup van 2006 en de fascistoïde geelhemden steunde. En dat is precies wat alle deze zogenaamde neutrale krachten gedaan hebben.

De extreemrechtse geelhemden van de People's Assembly for Democracy (PAD) hebben gebruikt gemaakt van gewapend geweld om het functioneren van het parlement onmogelijk te maken, het aantreden van een verkozen parlement te verhinderen en, ten koste van veel schade, in 2008 de internationale vliegvelden te bezetten. Hiervoor werden zij niet gestraft omdat zij de steun hebben van het leger en Abhisit. De roodhemden hebben enkele wegen in Bangkok bezet en niemand neergeschoten en geen gebouwen vernield. Maar, na eerder gelogen te hebben dat het leger geen dodelijke wapens gebruikt tegen burgers, verspreid de regering nu verhalen dat de roodhemden 'terroristen' zijn.

Het tweede punt dat we in gedachten moeten houden is dat de regering van Abhisit niet door democratische verkiezingen aan de macht is gekomen. Deze regering is aan de macht dankzij een militaire coup in 2006, twee gerechtelijke coups, het geweld van de PAD en manipulaties van het leger. Abhisit heeft nooit een meerderheid gewonnen in de verkiezingen en kan daar ook niet op hopen. De partij kan slechts aan de macht blijven door middel van de inzet van het leger en het soort censuur dat Thailand in een politiestaat verandert. De eis van de roodhemden dat de regering aftreedt en er onmiddellijk nieuwe verkiezingen komen is volledig gerechtvaardigd. Niks rechtvaardigt het uitroepen van de noodtoestand en het gebruik van het leger om de roodhemden het zwijgen op te leggen en hun leiders te arresteren. De militaire grondwet en de 'wettigheid' waar Abhisit het voortdurend over heeft ontberen elke legitimiteit.

Veel mensen zeggen dat democratische verkiezingen de huidige crisis niet op zullen lossen. Ze hebben waarschijnlijk gelijk – maar alleen omdat de elite, het leger, de aanhangers van de koning, de middenklasse, de PAD, de academici, de NGO's en de partij van Abhisit geen respect hebben voor democratie en de besluiten van de meerderheid. Zoals alle voorstanders van dictaturen zijn ze er heilig van overtuigd dat de Thaise bevolking niet in staat is de eigen regering te kiezen.

Het derde punt betreft de beschuldiging dat de roodhemden schuldig zijn aan 'verraad' door in opstand te komen tegen de koning en de natie. Maar wie behoort er soeverein te zijn in een democratie? Het volk. De regering, het leger en hun supporters begaan verraad tegen dit principe van volkssoevereiniteit. Zo simpel ligt het. De regering van Abhisit moet onmiddellijk aftreden, het leger moet terug de barakken in en het volk moet beslissen over de toekomst van Thailand.

Giles Ji Ungpakorn is een Thaise socialist, politicoloog en voormalig medewerker van de Universiteit van Bangkok. Bedreigd met een jarenlange gevangenisstraf wegens majesteitsschennis leeft hij in ballingschap in London. Dit artikel verscheen eerder op mrzine.org